

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **Vodafone Czech Republic, a.s.**, se sídlem Vinohradská 167, Praha 10, zastoupen Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Telefónica Czech Republic, a.s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 1. 12. 2010, č. j. 137 748/2010 - 603, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 A 16/2011 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Český telekomunikační úřad, odbor ekonomické regulace (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 15. 9. 2010, č. j. 116 166/2010 - 611, ve znění jeho opravy provedené rozhodnutím ze dne 27. 9. 2010, č. j. 116 166/2010 - 611/II. vyř., stanovil žalobci podle § 49 odst. 8 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění účinném do 30. 6. 2010, a v souladu se zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, platbu na účet univerzální

služby za období roku 2007 ve výši 15.937.731 Kč. Tento platební výměr byl vydán jednak na základě opatření obecné povahy č. OOP/17/10.2009-14, kterým se stanoví procentní podíl výnosů žalobce za poskytování služeb uvedených v § 49 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích na celkových výnosech za poskytování služeb podle tohoto ustanovení na rok 2007 na 15,10958 %. Dalším podkladem platebního výměru bylo rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „Rada ČTÚ“) ze dne 9. 4. 2010, č. j. 70 399/2008 - 611/XII. vyř., které bylo potvrzeno rozhodnutím Rady ČTÚ ze dne 3. 8. 2010, č. j. 77 057/2010 - 603, jímž byly poskytovateli univerzální služby – osobě zúčastněné na řízení - za příslušný rok ověřeny čisté náklady ve výši 105.478.583 Kč a současně bylo určeno, že poskytování univerzální služby bylo pro osobu zúčastněnou na řízení neúměrnou zátěží.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce rozklad, ve kterém zejména namítl, že zmíněné rozhodnutí Rady ČTÚ, které sloužilo jako podklad pro nyní napadené rozhodnutí, bylo napadeno správní žalobou a lze očekávat, že bude z důvodu řady pochybení zrušeno. Předseda Rady ČTÚ (dále jen „žalovaný“) v záhlaví specifikovaným rozhodnutím rozklad jako nedůvodný zamítl.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u městského soudu, který ji však výše označeným rozsudkem zamítl. Městský soud uvedl, že napadené rozhodnutí je ve vztahu k celku, jímž je správní proces vedoucí k vydání rozhodnutí stanovícího výši platby jednotlivých účastníků na účet univerzální služby, řetězcím se správním aktem. Žalobce podle městského soudu *de facto* brojil pouze proti rozhodnutí žalovaného a Rady ČTÚ, kterým byly ověřeny čisté náklady osoby zúčastněné na řízení jako poskytovatele univerzální služby za období roku 2007, a nikoliv proti předmětu napadeného platebního výměru, tedy stanovení výše platby odpovídající jeho procentnímu podílu na nákladech univerzální služby za období roku 2007. S takovými námitkami proto nemohl být úspěšný ve správním ani předmětném soudním řízení, neboť se mýjí s předmětem řízení a jsou v tomto soudním řízení irelevantní.

II. Argumenty kasační stížnosti žalobce

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vady řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a nepřezkoumatelnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) téhož zákona.

[5] Stěžovatel zdůraznil, že napadené rozhodnutí žalovaného je završením řady řetězcích se správních rozhodnutí (aktů), na základě nichž byla stěžovateli uložena povinnost podílet se na úhradě čistých nákladů osoby zúčastněné na řízení vzniklých v souvislosti s poskytováním univerzální služby za rok 2007. Zároveň připomněl, že proti rozsudku městského soudu ze dne 10. 9. 2013, č. j. 1 A 212/2010 - 146, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o ověření čistých nákladů osoby zúčastněné na řízení jako poskytovatele univerzální služby za období roku 2007 (tj. rozhodnutí, jež sloužilo jako podklad pro vydání napadeného platebního výměru), podala společnost T-Mobile Czech Republic a.s. (dále jen „T-Mobile“) kasační stížnost. Lze očekávat, že rozsudek městského soudu bude zrušen, což by v konečném důsledku mohlo vést ke zrušení správních rozhodnutí, od nichž je odvozeno nyní napadené rozhodnutí žalovaného.

[6] Ve své kasační stížnosti stěžovatel upozornil zejména na právní vady, kterými trpí rozhodnutí o ověření čistých nákladů osoby zúčastněné na řízení jako poskytovatele univerzální služby za období roku 2007 a zmíněný rozsudek městského soudu č. j. 1 A 212/2010 - 146. Jedná se o následující vady: 1) rozpor určené výše a způsobu výpočtu výše efektivně a účelně vynaložených nákladů podnikatele bez povinnosti poskytovat dílčí univerzální službu s právní

úpravou; 2) zahrnutí režijních nákladů do nákladů, kterým by se podnikatel vyhnul, kdyby neměl povinnost poskytovat univerzální službu; 3) zohlednění nepřímých metod, tj. bezplatné reklamy a umístění loga osoby zúčastněné na řízení na veřejných telefonních automatech; 4) opomenutí dalších nehmotných výhod souvisejících s poskytováním univerzální služby; 5) opomenutí aplikace institutu tzv. nespravedlivé zátěže.

[7] Dle názoru stěžovatele městský soud v napadeném rozsudku nesprávně aplikoval § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s., a to zejména s ohledem na vztah zásady presumpce správnosti správního aktu a probíhajícího řízení o zrušení správních rozhodnutí, ze kterých nyní napadené rozhodnutí vychází. Je nepřípustné, aby městský soud posoudil věc zcela formalisticky a izolovaně, mimo kontext jakýchkoliv paralelně probíhajících řízení souvisejících s rozhodnutími sloužícími jako podklad pro napadené rozhodnutí. Takový přístup by ve svém důsledku znamenal, že by soud či správní orgán vůbec nemohly přihlížet k tomu, že jedním z podkladů bylo rozhodnutí vydané v rozporu se zákonem. Soud porušil zásadu *iura novit curia*, neboť neznal právo a rozhodl na základě této neznalosti, pokud nevyčkal konečného výsledku souvisejících řízení majících zásadní dopad na správné a úplné zjištění a stanovení platební povinnosti stěžovatele, jež je předmětem nyní napadených rozhodnutí. Soud proto neměl v řízení pokračovat, dokud „podkladová“ řízení neskončila. Uvedeným postupem zasáhl do stěžovatelova práva na spravedlivý proces. Pokud si žalovaný sám nemohl posoudit (ne)zákonnost napadených rozhodnutí, měl řízení přerušit a vyčkat na definitivní vyřešení této otázky. Stejně měl postupovat i městský soud [viz § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.].

[8] Městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nemohl zabývat výše vznesenými námitkami (viz bod [6]), jelikož byl vázán jejich posouzením v pravomocném rozhodnutí ze dne 9. 4. 2010. Pro žalovaného toto odůvodnění zcela jistě nebylo závazné; předmětné námitky měl posoudit vzhledem k nyní napadenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně, respektive žalovaného. Absence řádného odůvodnění tak způsobuje nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost napadeného rozsudku městského soudu i nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. S ohledem na nedostatečné odůvodnění a na nevyčkaní konečného výsledku řízení o zákonnosti rozhodnutí sloužících jako podklad pro napadené rozhodnutí, neměla skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, oporu ve spisovém materiálu a současně byl při jejím zjišťování porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem.

[9] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud z důvodu zachování zásady procesní ekonomie přerušil řízení o této kasační stížnosti do doby, než dojde k pravomocnému skončení řízení vedeného před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 7 As 128/2013, které se týká přezkumu rozhodnutí o ověření čistých nákladů osoby zúčastněné na řízení jako poskytovatele univerzální služby za období roku 2007.

[10] Na základě shora uvedených námitek stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení ke kasační stížnosti

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s důvody, pro které městský soud zamítl žalobu stěžovatele. Soud postupoval správně, pokud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Své závěry městský soud vyjádřil a opřel rovněž o závěry učiněné správními orgány obou stupňů v předmětných správních rozhodnutích, přičemž dostatečně přihlédl rovněž ke skutečnosti, že soud rozsudkem č. j. 11 A 212/2010 – 146

zamítl jako nedůvodnou žalobu proti rozhodnutí, které tvořilo podklad nyní přezkoumávaného rozhodnutí. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[12] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření shrnula dosavadní skutkový stav věci a uvedla, že městský soud postupoval v souladu se zákonem, pokud předmětnou žalobu zamítl. Kasační stížnost je podle ní v celém rozsahu nedůvodná.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Na úvod Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že předmětem přezkumu je v nyní projednávané věci platební výměr, kterým byla stěžovateli vyměřena platba na účet univerzální služby ve smyslu § 49 odst. 8 zákona o elektronických komunikacích za období roku 2007 ve výši 15.934.731 Kč. Stěžovatel však ve skutečnosti činí předmětem přezkumu rozhodnutí, kterým Rada ČTÚ zamítla rozklad stěžovatele a společnosti T-Mobile proti rozhodnutí, jímž byly osobě zúčastněné na řízení, jako poskytovateli univerzální služby, ověřeny čisté náklady ve výši 105.478.583 Kč za rok 2007. Z tohoto rozhodnutí a z opatření obecné povahy č. OOP/17/10.2009-14 správní orgány vycházely při vydání nyní napadeného rozhodnutí, neboť až na základě těchto správních aktů mohl být vydán platební výměr, který stanovuje konkrétní částku platby stěžovatele na účet univerzální služby. Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby za rok 2007 bylo napadeno správní žalobou, kterou ovšem městský soud rozsudkem č. j. 11 A 212/2010 - 146 zamítl. Tento rozsudek byl následně na základě kasační stížnosti společnosti T-Mobile zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 As 128/2013 - 47, pro nepřezkoumatelnost a vady řízení. Rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby za rok 2007, které je doposud pravomocné, je tedy nyní opět předmětem řízení před městským soudem.

[16] Stěžovatel vytýká městskému soudu, že se věcně nezabýval námitkami brojícími proti nesprávnosti rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby (stěžovatel jej shodně s městským soudem označuje jako „podkladové rozhodnutí“), které bylo podkladem pro vydání nyní napadeného platebního výměru. Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. „[s]oud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závažným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. V této souvislosti se městský soud správně zabýval otázkou, zda je rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby správním aktem, který je možné napadnout samostatnou správní žalobou. Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že toto svého druhu podkladové rozhodnutí je samostatně přezkoumatelné soudem ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť nepřímo ovlivňuje výslednou platební povinnost stěžovatele, která je stanovena následně vydaným platebním výměrem. Rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby a napadené rozhodnutí (platební výměr) jsou tedy tzv. řetězícími se správními akty. Jedná se o správní akty, kdy k zamýšlenému zásahu je třeba více navazujících rozhodnutí podle zvláštních předpisů, které jsou samostatně napadnutelné ve správním soudnictví. Jiná by byla situace v případě, kdy by rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální

služby bylo tzv. subsumovaným správním aktem, tedy aktem, který sice podmiňuje vydání, resp. obsah finálního správního aktu, nepodléhá však samostatně přezkumu ve správním soudnictví. V takovém případě by soudnímu přezkumu podléhal až finální správní akt (viz např. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2010, č. j. 6 As 42/2008 - 509).

[17] Je tedy nutné dospět k závěru, že i když spolu obě správní rozhodnutí – napadený platební výměr a rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby – souvisí a je mezi nimi logická i časová posloupnost, musí být každé přezkoumáno jako samostatné rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. (srov. L. Jemelka a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 618, a rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2005, č. j. 1 As 6/2003 - 62, publ. pod č. 1318/2007 Sb. NSS). V této souvislosti lze odkázat na obdobnou situaci, kterou se zabýval Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 20. 11. 2007, č. j. 8 Afs 114/2006 - 55. Zde uvedl, že v řízení o přezkumu platebního výměru, jímž bylo žalobci doměřeno penále za dodatečně vyměřenou daň, nelze přezkoumávat rozhodnutí o dodatečném vyměření daně, které je podkladem pro rozhodnutí o výměru penále. Soud tedy nemůže přihlížet k případné nezákonnosti rozhodnutí, které je podkladem pro navazující přezkoumávané rozhodnutí, neboť to není předmětem přezkumu v posuzované věci. Nápravným mechanismem by v případě „zániku“ rozhodnutí, jež je podkladem pro navazující rozhodnutí, bylo užití mimořádného opravného prostředku (viz níže bod [22] tohoto rozsudku).

[18] Námitky proti rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby proto stěžovatel mohl uplatnit v samostatné správní žalobě, jak to učinila společnost T-Mobile (o této žalobě rozhodl městský soud rozsudkem č. j. 11 A 212/2010 - 146). Tyto námitky ovšem již nemůže vznášet v řízení týkajícím se přezkumu navazujícího rozhodnutí, jímž mu byla vyměřena platba na účet univerzální služby. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že žalovaný i městský soud postupovali správně, pokud se námitkami směřujícími proti rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby nezabývali a vypořádali se pouze s námitkami směřujícími přímo proti platebnímu výměru, jenž je předmětem nyní projednávané věci.

[19] Vzhledem k výše uvedenému nelze přisvědčit ani námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, jež měla spočívat právě v nevypořádání námitek směřujících proti rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby. V této souvislosti je třeba uvést, že rozhodnutí krajského soudu je považováno za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné tehdy, „[n]ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené“, a to zejména tehdy „jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“ (viz rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS). Městský soud však zcela jasně a správně uvedl, že námitkami brojícími proti rozhodnutí, jež bylo podkladem pro nyní napadený platební výměr, se nezabýval z důvodu, že se mýjely s předmětem daného řízení. S tímto hodnocením kasační soud souhlasí.

[20] Ani Nejvyšší správní soud se proto nezabýval kasačními námitkami směřujícími proti údajně nesprávnému ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby (viz odst. [6]), neboť nesměřují proti nyní napadenému rozhodnutí (platebnímu výměru) o stanovení platby stěžovatele na účet univerzální služby za rok 2007.

[21] Kasační soud se dále ztotožňuje s použitím presumpce správnosti pravomocných správních aktů městským soudem. Žalovaný i městský soud správně vycházeli z toho, že zde v době vydání nyní napadeného rozhodnutí existovalo pravomocné rozhodnutí o ověření čistých

nákladů poskytovatele univerzální služby (byť napadené správní žalobou), jehož zákonost nemohou v rámci přezkumu následného rozhodnutí o stanovení platby stěžovatele na účet univerzální služby zpochybňovat. Z ustálené judikatury zdejšího soudu totiž vyplývá, že „[p]rávní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej [...]. Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti. Zrušení správního aktu má účinky toliko ex nunc, které působí výlučně do budoucna, akt již tedy nemůže v budoucnu založit další práva a povinnosti. Odražem této zásady z pohledu vztahu jedinec - správní orgán je zásada ochrany dobré víry a ochrany nabytých práv (viz např. náleží ÚS ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01, Sb. n. a u., sv. 31, č. 117, s. 69). Jedinou výjimku představuje skupina nicotných aktů, u nichž se má za to, že nebyly nikdy vydány, a tudíž nemohly působit právní následky ani v minulosti. Prohlášení nicotnosti, které jen formálně odstraňuje neexistující akt, proto působí ex tunc [...]“ (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128, publ. pod. č. 1815/2009 Sb. NSS). Správním orgánům ani městskému soudu proto nelze vytýkat, že při vydání napadeného rozhodnutí vycházely z rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby, aniž by zkoumaly jeho věcnou správnost, resp. zákonost. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčuje stěžovateli v tom, že by městský soud posoudil věc zcela formalisticky a izolovaně.

[22] Lze také souhlasit s městským soudem, že v daném případě nebylo namístě vyčkávat konečného soudního rozhodnutí ve věci přezkumu rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby za rok 2007. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že soud při přezkoumávání napadených rozhodnutí vychází v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2009, č. j. 2 As 4/2009 - 111). Toto pravidlo umožňuje posoudit, zda bylo napadené rozhodnutí vydáno *de iure* i *de facto* správně. Vzhledem k tomu, že v době rozhodování správního orgánu tu existovalo pravomocné (svého druhu podkladové) rozhodnutí (které tu ostatně existuje i v době rozhodování Nejvyššího správního soudu), je namístě, aby městský soud a následně Nejvyšší správní soud z tohoto právního stavu v rámci soudního přezkumu vycházely. Prolomení zásady přezkumu správních rozhodnutí dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, je možné pouze z výjimečných důvodů (viz např. rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2011, č. j. 4 Ads 35/2011 - 75, a také náleží Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03). O tomto prolomení však nebylo třeba uvažovat, protože v průběhu soudního řízení nedošlo ke zrušení správního rozhodnutí, naopak zde stále působí pravomocné rozhodnutí, jež je podkladem pro přezkoumávaný platební výměr. Namístě nebylo ani přerušeno řízení do doby vydání konečného rozhodnutí ve věci ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby za rok 2007. Eventuální zrušení tohoto svého druhu podkladového rozhodnutí by však mohlo vést k obnově řízení o stanovení platby na účet univerzální služby ve smyslu § 117 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poznamenává, že objektivní lhůta pro možnost zahájit obnovu řízení neběží po dobu řízení před soudem [§ 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu].

[23] Nelze tak souhlasit se stěžovatelem, že bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces z důvodu, že žalovaný ani městský soud nepřerušili své řízení do doby vydání rozhodnutí ve věci soudního přezkumu rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby za rok 2007.

[24] Nejvyšší správní soud neshledal ani namítanou vadu řízení před městským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., která měla spočívat v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, neměla oporu ve spisovém materiálu. Správní orgány totiž v rámci svého

rozhodování vycházely z platných správních aktů, tj. rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby a opatření obecné povahy, které jsou založeny ve správním spisu.

[25] Návrh stěžovatele na přerušení řízení o této kasační stížnosti do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci 7 As 128/2013 se stal bezpředmětným, jelikož Nejvyšší správní soud v této věci již rozhodl. Kasační soud neshledal ani důvody pro přerušení řízení do doby vydání konečného soudního rozhodnutí ve věci ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby za rok 2007, neboť přezkoumal rozhodnutí o stanovení platby stěžovatele na účet univerzální služby na základě skutkového stavu - tedy existence pravomocného svého druhu podkladového rozhodnutí – který tu byl v době rozhodování správních orgánů a trvá doposud.

V. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však nebyly osobě zúčastněné na řízení uloženy žádné povinnosti, a proto soud rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu